

HOOFDSTUK 1

NIKLAS CELSIUS

Het regende al de hele zaterdag. Dummie en Goos hadden drie potjes geschaakt en Dummie wilde dolgraag naar buiten. Maar de regen sloeg alleen maar harder tegen het raam.

‘Nog maar een keer dan?’ zuchtte Goos.

‘Nee, ik ben ghelemaal zat van schaken,’ zei Dummie. ‘Ik wil voetballen en naar Akila.’

‘Dat kan niet. Misschien als het droog is.’

‘Dan wij doen binnen.’ Dummie zette een vaas en een lamp op de grond.

‘Dit is doel, pak jij voetbal? Wie eerst is bij tien.’

‘Nee joh, dat mag niet. Zet vlug weg, daar komt pap.’

De deur zwaaide open en Klaas rende mopperend de keuken binnen. ‘Plofzak Drollemans, wat een weer. Het regent pijpenstelen.’

‘Wat is pijpstelen?’ vroeg Dummie.

‘Dat het keihard regent. Ik lijk wel een verzopen kat.’ Hij zette de tas met boodschappen neer en klapte zijn

paraplu dicht. ‘En het is nog koud ook. Ik blijf de rest van de dag binnen, bij de kachel. En jullie ook. Huh? Wat is dat?’ Hij wees op de vaas en de lamp.

‘Dat is doel van voetbal,’ zei Dummie. ‘Doe jij mee potje?’

‘Natuurlijk niet. Ben jij gek? Straks schiet je die vaas aan gruzelementen.’

‘Wat is ghruzels van menten?’

‘Dat het stuk is. Kapot. Er wordt niet gevoetbald binnen.’

‘Maar we weten niks te doen, pap,’ zei Goos. ‘Verzin jij eens wat.’

‘Eh... koekjes bakken?’ stelde Klaas voor.

‘Ja! Dat is leuk! Dan gaan we zelf kneden. Dat is knijpen, in deeg, Dummie. Dan kunnen we vormpjes maken en dan eten we onze eigen gekke koekjes.’

‘Ik eet niks koekjes.’

‘Dan eet ik die van jou wel op,’ beloofde Klaas. ‘En ik ga ondertussen een pizza bakken. Dan vieren we dat we een hele dag binnen zitten.’

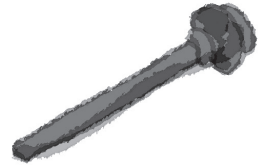
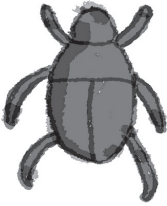
Goos ruimde snel de schaakspullen op en Klaas ruimde het aanrecht leeg en deed boter, meel en suiker in een kom. Hij gaf Dummie plastic handschoenen voor over zijn verband en even later zaten Dummie en Goos te kneden.

‘Lijkt wel klei van school,’ zei Dummie. Hij rolde een sliert en liet die voor zijn gezicht bungelen.

‘Deze is slappe wurmpje. Ghoe wordt die nou gharde koekje?’

‘Dat gebeurt in de oven,’ zei Klaas. ‘Maar ik eet geen wurmen. Verzin eens iets leukers.’

‘Oké. Ik maak scarabee.’ Dummie kneepte de sliert weer samen en boetseerde het zo lang tot er een grote kever op de bakplaat lag. ‘Is scarabee van Mukatagara,’ zei hij trots. ‘En nu maak ik scepter. En vogel.’

Binnen tien minuten lag de bakplaat vol met bootjes, scarabees, en ibisvogels. Tot slot maakte Dummie een grote piramide.

‘Deze is piramide van Sadihotep. Ghou vind jij die?’

‘Je moet een platte maken,’ waarschuwde Klaas. ‘Zo zakt hij in.’

‘Piramide is sterk van steen, die zakt nooit in.’

‘Deze wel, eigenwijs.’

‘Niet. Ik weet alles van piramide.’

‘Oké, dan niet.’ Klaas zette de bakplaat met koekjes in de oven. ‘Het duurt twintig minuten. Blijf maar even kijken, dan heb je wat te doen.’

Klaas ging op zolder de was ophangen, en Dummie en Goos keken door het ruitje van de oven deur hoe de boter begon te smelten en de koekjes begonnen te glimmen. Langzaam zakte de piramide in elkaar.

‘Sirsar!’ riep Dummie. ‘Piramide ghaat in ghruzels van menten! Ik ghou tegen.’ Hij rukte de oven open, stak zijn hoofd naar binnen en greep in de piramide, die was veranderd in een brede kleverige klont. Zijn

vingers raakten de bakplaat en het verband op zijn hoofd verschroeide. Bij zijn hand verscheen een vlammetje.

‘Pas op, je vliegt in de brand!’ gilde Goos. ‘Pap! Pap!’

Vliegensvlug trok hij Dummie uit de oven. Klaas stooft de keuken in en klapt de ovendeur dicht. Vol afschuw keek hij naar de rokende vingers. 'Vlug! In het water!'

‘Nee! Niet water!’ gilde Dummie.

‘Maar je staat in brand, man!’

‘Nou en? Water doet zeer!’

Uiteindelijk doofde Klaas de brandende vingers met een handdoek. ‘Plofzak Drollemans! Ben je gek geworden?’ mopperde hij. ‘Die oven is gloeiend heet.’

‘Komt door stomme deeg! Piramide wordt slappe ghoopje,’ zei Dummie boos.

‘Ik zei toch dat het niet kon. Die boter smelt.’

‘Wat is smelt?’

‘Dat het zacht wordt.’

‘Jij zegt juist koekje wordt ghard!’ zei Dummie verontwaardigd.

‘Daarná. Het wordt eerst zacht, en dán pas hard. Dat heb ik ook niet verzonnen, dat is nu eenmaal zo. Je moet een platte piramide maken.’

‘Piramide is niet plat.’

‘Nu wel!’ Klaas rolde met zijn ogen. ‘Ga op die stoel zitten en steek je hand uit!’

Dummie plofte op de stoel en Goos peuterde voorzichtig de zwarte reepjes verband weg. Twee vingers waren bijna helemaal zwart geworden. ‘Beweeg die eens?’ zei Goos bezorgd.

Dummie deed zijn flapje omhoog en beet keihard in zijn vingers.

‘Pas nou op. Zo bijt je ze er ook nog af,’ waarschuwde Goos.

‘Of je verliest je tanden,’ zei Klaas.

‘Ik voel niks van. En botjes is nog ghelemaal ghard. Komt dat van bakken?’

Goos kreeg een lachkriebel. ‘Laat maar. Volgens mij

doet alles het nog, pap.'

Voorzichtig rolde Goos de geblakerde vingers in schoon verband. Dummies hoofd leek er minder erg aan toe, dat liet hij maar even zitten.

Dummie liep naar het raam en keek omhoog. De regen kwam nog steeds met bakken uit de hemel. 'Sirsar! Wanneer is pijpstelen nou keertje op?' zei hij ongeduldig. 'In mijn land is nooit wolken. Is ook nooit regen zoveel, is altijd lekker zon.'

'Ja ja, in jouw land is alles beter,' zei Klaas. 'Maar helaas woon je bij ons in Polderdam. Daar heb je water uit de kraan, kun je televisiekijken en stofzuigen.'

'Is ghoenie idee! Ik gha stofzuigen. Zjoeng! Zjoeng!' Hij rende naar de kast, maar Klaas greep zijn arm.

'Hier blijven! Je vingers zijn net weer gerepareerd!'

'Ik doe niet vingers erin zuigen! Vorige keer was kleine ongelukje.'

'Een klein ongelukje? Al je botjes zaten toen in dat ding!'

'Wat moet ik dan? Is saaie boeltje met regen! Schaken is saaie boeltje. Binnen is ook saaie boeltje. Iedereen is saaie boeltje ghelemaal ghele dag! Ik wil voetballen! Met Ebbie!'

'Zullen we vragen of Ebbie komt eten?' bedacht Goos. 'Mag dat, pap?'

'Oké, als jullie maar stoppen met zeuren.'

'Ik bel wel.' Dummie rende naar de telefoon en toetste Ebbies nummer. Daar was niemand thuis.